

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 329/09-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. októbra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť J. V. – Z., P., zastúpeného advokátom JUDr. M. V., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 5 Cob/20/2008-221 z 2. apríla 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. V. – Z. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júla 2009 doručená sťažnosť J. V. – Z., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. V., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Cob/20/2008-221 z 2. apríla 2009.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

«V konaní vedenom na Okresnom súde vo Vranove nad Topľou pod sp. zn. 8 Cb1/18/2006 bol sťažovateľ účastníkom konania o určenie neplatnosti zmluvy, v ktorom sa navrhovateľ - obec P. domáhala určenia neplatnosti zmluvy uzavretej dňa 10. 05. 2000 medzi navrhovateľom ako objednávatelom a odporcom ako zhotoviteľom (sťažovateľom) na realizáciu diela Oprava a rozšírenie vodojemu Prístupová komunikácia k vodojemu, 1. a 2. úsek (ďalej len Zmluva o dielo).

Dňa 23. 06. 2007 Okresný súd vo Vranove nad vyniesol v konaní sp. zn. 8 Cb/18/2006 rozsudok, ktorým určil, že zmluva o dielo uzavretá dňa 10. 05. 2000 medzi navrhovateľom ako objednávatelom a odporcom ako zhotoviteľom (sťažovateľom) na realizáciu diela Oprava a rozšírenie vodojemu Prístupová komunikácia k vodojemu, 1. a 2. úsek v rozsahu požiadaviek objednávateľa formou subdodávky diela je neplatná. Cit. rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť 21. 05. 2009.

Okresný súd rozsudok odôvodnil absolútnou neplatnosťou zmluvy o dielo zo dňa 10. 05. 2000 podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor s § 9 ods. 2 písm. c) zákona SNR č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení vtedy platnom (ďalej len „z. č. 138/1991 Zb.“) a s § 11 ods. 4 písm. a) zákona SNR č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení vtedy platom (ďalej len „z. č. 369/1990 Zb.“), a to pre to, že predmetnú zmluvu neodsúhlasilo obecné zastupiteľstvo. Okrem práve uvedeného neplatnosť podľa § 39 Občianskeho zákonníka okresný súd vyvodil aj pre rozpor s dobrými mravmi...

V podanom odvolaní sťažovateľ vo vzťahu k údajnému porušeniu § 11 ods. 4 písm. a) z. č. 369/1990 Zb. uviedol, že bolo dokazovaním zistené, že žalobca nemal schválené zásady hospodárenia s obecným majetkom v čase podpisovania neprospech žalovaného, keď s poukazom na povahu diela, rozpočet obce a cenu diela uzavrel, že išlo o dôležitý úkon, ktorý malo schváliť obecné zastupiteľstvo. Všetky tri použité kritériá, podľa ktorých okresný súd Zmluvu o dielo vyhodnotil ako dôležitý úkon, nie sú nijakým spôsobom bližšie špecifikované a preto v tomto smere je rozsudok nepreskúmateľný. Čo súd myslel pod povahou diela a z akého rozpočtu obce vychádzal, nie je zistiteľné z napádaného rozsudku. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia spôsobuje i tá skutočnosť, že v rámci dokazovania bolo preukázané, že cena diela podľa Zmluvy o dielo mala byť prefinancovaná z fondov a nie z rozpočtu obce (nevedno akého), z ktorého okresný súd vychádzal, čo samo osebe vylučuje

kritérium „rozpočet obce“, ktoré súd použil, hoci v neurčitej forme...

Vo vzťahu k dôvodom zakladajúcim rozpor s dobrými mravmi z dôvodu kolízie záujmov odporcu ako živnostníka, ktorý vykonáva živnosť za účelom dosiahnutia zisku, so záujmami starostu obce, ktorý má zveľaďovať majetok (zrejme obecný) a hájiť záujmy obyvateľov obce. Pokiaľ okresný súd prevzal z komentovaných publikácií definíciu rozporu s dobrými mravmi, potom si mohol všimnúť, že ostatná súdna judikatúra sankciou neplatnosti pre rozpor s dobrými mravmi postihuje iba tie zmluvy, ktoré hrubo urážajú verejnú mienku, mravy spoločnosti a zároveň nie sú v rozpore so zásadami, ktoré ovládajú občiansky zákonník (viď Švestka, Hulmák a spol.: Občiansky zákonník, Komentár, r. 2008, C. H. BECK, s. 331). Podľa názoru sťažovateľa o žiadnu kolíziu v postavení živnostníka a starostu obce sa nemôže jednáť, pretože dosahovanie zisku je zákonnou charakteristikou podnikania podľa Obchodného zákonníka ako aj podľa Živnostenského zákona a povinnosti starostu obce nemajú žiadny dopad na postavenie podnikateľa, ak v danom čase platná právna úprava starostovi obce nezakazovala vykonávanie podnikateľskej činnosti...

Sťažovateľ sa nazdáva, že rozhodnutím Krajského súdu v Prešove zo dňa 02. 04. 2009 č. k. 5 Cob/20/2008-224, ako aj konaním, ktoré mu predchádzalo, došlo k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to jednak porušením zásady „rovnosti zbraní“ a „prejednacej zásady“, z dôvodu krajne nesprávneho právneho posúdenia veci, resp. krajne nesprávnej aplikácii ustanovenia § 11 ods. 4 písm. a) zák. č. 369/1190 Zb. v spojení s § 9 ods. 2 písm. c) zák. č. 138/1991 Zb. o majetku obcí ako aj v spojení s § 39 Občianskeho zákonníka (i v nadväznosti na dobré mravy) a jednak z dôvodu „absencie“ relevantného a dostatočného odôvodnenia rozhodnutia. Máme za to, že napádané rozhodnutie krajského súdu môže byť predmetom kritiky ústavného súdu, pretože závery, ktorými sa krajský súd riadil boli zjavne neodôvodnené a arbitrárne.»

Sťažovateľ je toho názoru, že namietaný rozsudok krajského súdu porušuje jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Porušenie svojich práv vidí v tom, že krajský súd rozsudkom č. k. 5 Cob/20/2008-221 z 2. apríla 2009 potvrdil rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 Cb/18/2006-179 z 23. júna 2008,

ktorým bolo určené, že zmluva o dielo uzavretá 10. mája 2000 medzi Obcou P. ako objednávateľom a sťažovateľom ako zhotoviteľom je neplatná.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd v náleze vyslovil porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Cob/20/2008-221 z 2. apríla 2009, zrušil rozsudok krajského súdu a priznal mu náhradu trov konania.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnosti listom sp. zn. Spr 10125/09 zo 14. septembra 2009 vyjadril predseda okresného súdu. Prílohou vyjadrenia bolo stanovisko predsedu senátu JUDr. J. Š., v ktorom sa uvádza:

„Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 2. 4. 2009 č. k. 5 Cob 20/2008-221 potvrdil rozsudok Okresného súdu vo Vranove nad Topľou č. k. 8 Cb/18/2006 zo dňa 23. 6. 2007. Pri zdôvodňovaní svojho rozhodnutia Krajský súd využil právnu možnosť uvedenú v § 219 ods. 2 O. s. p. a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že sa stotožnil s odôvodnením prvostupňového rozsudku. Navyiac ním uvedené dôvody sledovali len zdôraznenie správnosti preskúmaného rozhodnutia. Za týchto okolností sa odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa stalo súčasťou odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu. Takéto odôvodnenie súdnych rozhodnutí reagovalo na všetky tvrdenia oboch účastníkov.

Podaný návrh vo svojej podstate je snahou docieľiť zmenu skôr uvedených súdnych rozhodnutí v súvislosti s preskúmaním právneho názoru vysloveného v tejto veci konajúcimi súdmi, a to prostredníctvom Ústavného súdu Slovenskej republiky. Takúto snahu treba považovať za prinajmenšom diskutabilnú vzhľadom k publikovanému názoru, že Ústavný súd nie je oprávnený preskúmať alebo posudzovať právne názory všeobecných súdov, ani posudzovanie skutkových otázok...

Zaujatý právny názor konajúcich súdov je v súlade s doterajšou súdnou praxou, a to tak, pokiaľ ide o hospodárenie s obecným majetkom v zmysle § 11 ods. písm. a) z. č. 349/1990 Zb. a § 9 ods. 2 písm. c) z. č. 138/1991 Zb., ako aj o posudzovaní konania štatutárnych zástupcov obcí podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v prípade,

že ich prejavu vôle o schválenie právneho úkonu nepredchádza súhlas obecného zastupiteľstva.

Z týchto dôvodov Krajský súd v Prešove navrhuje podaný návrh navrhovateľa buď odmietnuť podľa § 25 ods. 2 z. č. 38/1993 Z. z. z niektorého z tam uvedených dôvodov, alebo takémuto návrhu na vyhlásenie nálezu nevyhovieť.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť

uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 9 ods. 1 písm. e) zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí účinného v čase uzavretia zmluvy o dielo (ďalej len „zákon o majetku obcí“) zásady hospodárenia s majetkom obce, ktoré určí obecné zastupiteľstvo, upravia najmä, ktoré úkony organizácií podliehajú schváleniu orgánmi obce.

Podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona o majetku obcí schváleniu obecným zastupiteľstvom podliehajú vždy: nakladanie s majetkovými právami v určenej hodnote.

Podľa § 11 ods. 4 písm. a) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení (účinného v čase uzavretia zmluvy o dielo), obecné zastupiteľstvo rozhoduje o základných otázkach života obce, najmä jemu vyhradené: určovať zásady hospodárenia a nakladania s majetkom obce a s majetkom štátu dočasne prenechaným do hospodárenia obce, schvaľovať najdôležitejšie úkony týkajúce sa tohto majetku a kontrolovať hospodárenie s ním.

Podľa § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 74/07).

V odôvodnení rozsudku krajského súdu č. k. 5 Cob/20/2008-221 z 2. apríla 2009 sa uvádza:

«Súd prvého stupňa uzavrel, že žalobca preukázal naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmluvy o dielo. Jej vyhlásením za neplatnú sa zmení postavenie žalobcu v tom, že už nebude musieť zaplatiť žalovanému ako zhotoviteľovi požadovanú cenu diela. Počas funkčného obdobia starostu Obce P. J. V. (v tomto konaní žalovaného) nemala obec schválené zásady hospodárenia s jej majetkom. Neboli teda určené základné pravidlá, ktoré by stanovili, aké právne úkony môže v mene obce urobiť sám starosta a aké úkony podliehajú schváleniu obecným zastupiteľstvom. Z predložených zápisníc a uznesení obecného zastupiteľstva a zo svedeckej výpovede svedka P. V. vyplýva, že zmluva o dielo zo dňa 10. 5. 2000 nebola prerokovaná obecným zastupiteľstvom, pričom s prihliadnutím na povahu diela, rozpočet obce a cenu diela išlo o dôležitý úkon, týkajúci sa majetku obce. V danom prípade starosta obce - jeho zástupca J. M. vykonal právny úkon - uzavrel zmluvu o dielo bez rozhodnutia obecného zastupiteľstva, čo má za následok neplatnosť právneho úkonu, a to pre rozpor so zákonom, konkrétne s § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí a s § 11 ods. 4 písm. a) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení. Subjekt, ktorý uzatváral zmluvu s obcou, by nemal byť postihnutý následkami neplatnosti zmluvy, ak nebola schválená obecným zastupiteľstvom. Špecifikum daného prípadu však spočíva v tom, že predmetnú zmluvu o dielo uzavrela Obec P., ktorej starostom bol práve J. V., s J. V. - živnostníkom, pričom starosta obce je ten istý, ako živnostník (v tomto konaní žalovaný). Zhotoviteľ diela (J. V.) a zároveň starosta obce

si musel byť vedomý potreby schválenia zmluvy obecným zastupiteľstvom, navyiac, ak funkciu starostu vykonával od roku 1990, a pri zložení sľubu sa zaviazal dodržiavať Ústavu a zákony. V neposlednom rade okresný súd považoval zmluvu o dielo za neplatnú aj pre rozpor s dobrými mravmi. Právny úkon sa prieči dobrým mravom, ak sa jeho obsah alebo účel ocitne v rozpore so všeobecne uznávanou mienkou, ktorá vo vzájomných vzťahoch medzi ľuďmi určuje, aký má byť obsah ich konania, aby bolo v súlade so základnými zásadami mravného poriadku spoločnosti. Za rozpor s dobrými mravmi považoval kolíziu záujmov žalovaného ako živnostníka, ktorý vykonáva živnosť za účelom dosiahnutia zisku, so záujmami starostu obce, ktorý má zveľadovať majetok a hájiť záujmy jej obyvateľov. Tento rozpor záujmov je preukázaný aj tým, že prístupová komunikácia k vodojemu, ktorej výstavba bola predmetom zmluvy, pokračuje od vodojemu k rekreačnému zariadeniu žalovaného. Výstavbou prístupovej komunikácie nedošlo k zveľadeniu majetku obce, pretože cesta bola zhotovená na pozemkoch, ktoré obec nevlastnila...

Súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a vyvodil z neho aj správny právny záver. Preto sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, na ktoré zároveň poukazuje...

V konaní nebolo sporné, že Obec P. (žalobca) v čase uzavretia zmluvy o dielo nemala schválené zásady hospodárenia a nakladania s majetkom obce. V prípade absencie takýchto zásad zásadne platí právny predpis. V tejto súvislosti práve ustanovenie § 11 ods. 4 písm. a) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení pojednáva o tom, že obecné zastupiteľstvo rozhoduje o základných otázkach života obce, najmä jemu vyhradené: schvaľovať najdôležitejšie úkony týkajúce sa jej majetku. Za takýto „najdôležitejší úkon“ je potrebné považovať aj uzavretie takej zmluvy o dielo zo strany obce, keď sa v nej dojednáva prinajmenšom cena diela vo výške 1.500.378,- Sk s DPH. Vzhľadom na rozpočet obce teda nejde o zanedbateľnú cenu diela čo do jej výšky. Keďže predmetná zmluva o dielo nebola schválená obecným zastupiteľstvom Obce P., takýto jej úkon je absolútne neplatným úkonom, pretože svojím obsahom a účelom nielenže odporuje zákonu, ale ho aj obchádza (§ 39 Občianskeho zákonníka). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na zaužívanú judikatúru v súvislosti s ustanovením § 9 ods. 1 písm. a) zákona č. 138/1991 Zb., v zmysle ktorej majetkoprávne úkony, o ktorých prislúcha rozhodovať obecnému zastupiteľstvu,

sú pre obec záväzné len v prípade predchádzajúceho kladného rozhodnutia tohto zastupiteľstva. Bez takéhoto rozhodnutia starosta obce nemôže v uvedených prípadoch urobiť platný právny úkon za obec.

O nedovolenosť, teda aj o absolútnu neplatnosť právneho úkonu, ide tiež v prípade, keď sa tento prieči dobrým mravom. Ide o prípady, keď niekto koná v rozpore so základnými, všeobecne uznávanými, v spoločnosti panujúcimi morálnymi zásadami ohľadom vzťahu a konania medzi ľuďmi (subjektmi). O takúto nedovolenosť, priečiacu sa dobrým mravom, ide aj v tomto prípade, ak v čase, keď funkciu starostu Obce P. vykonával J. V., obec uzavrela zmluvu o dielo s tou istou osobou – J. V. ako zhotoviteľom diela. Takýto právny úkon obce, pokiaľ nebol schválený jej obecným zastupiteľstvom, má za následok absolútnu neplatnosť takéhoto právneho úkonu.»

Ústavný súd je toho názoru, že rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Cob/20/2008-221 z 2. apríla 2009 nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti. Nie je zrejmé, aby krajský súd napadnutým rozsudkom porušil označené práva sťažovateľa. Napadnutý rozsudok krajského súdu nemá zjavne neodôvodnený ani arbitrárny charakter. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že rozsudok krajského súdu nebol dostatočne odôvodnený, pretože krajský súd len skonštatoval správnosť dôvodov obsiahnutých v rozsudku okresného súdu, resp. tieto dôvody doplnil, takýto postup krajského súdu umožňoval § 219 ods. 2 OSP. Týmto postupom nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd zastáva názor, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli

k rozhodnutiu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05).

Rozhodnutie krajského súdu takéto závery, ktoré by svedčili o arbitrárnosti a neodôvodnenosti rozhodnutia, nevykazovalo.

Na základe uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. októbra 2009